

Dounia Bouzarová

Život po Dáeši

DĚTI ISLÁMSKÉHO STÁTU

Dounia Bouzarová

Život po Dáeši

DĚTI ISLÁMSKÉHO STÁTU

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Dounia Bouzarová

Život po Dáeši **Děti Islámského státu**

Přeloženo z francouzského originálu La vie après Daesh © Les Éditions de l'Atelier, Paris, 2015

All rights reserved.

Překlad Petr Christov

Vydala GRADA Publishing, a.s.

U Průhonu 22, Praha 7 jako svou 6 382. publikaci

Realizace obálky Jan Dvořák

Foto na obálce depositphotos.com

Sazba Jan Šístek

Jazyková redaktorka Eva Marková

Odpovědná redaktorka Šárka Kratochvílová

Počet stran 144

První vydání, Praha 2016

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© GRADA Publishing, a.s., 2016

ISBN 978-80-271-9456-8 (ePub)

ISBN 978-80-271-9455-1 (pdf)

ISBN 978-80-271-0232-7 (print)

GRADA Publishing: tel.: 234 264 401, fax 234 264 400, www.grada.cz

Za laskavou revizi a odbornou konzultaci arabských pojmů děkujeme Oldřichu Vondruškovi z české ambasády v Rijádu.

Děkuji zejména C., J., L., oběma
C., D., M., J., R., S., I., B. a S.
a všem dalším, kteří se poznají...

Vše, o čem tato kniha vypráví,
vychází ze skutečnosti.

Léa

Bylo šest. Léa si to dobře pamatuje: převrátila se v posteli, aby se podívala na budík. Do tmy zářily tři červené číslice.

Přesně v šest uslyšela velkou explozi. Kdykoli jindy by ji to vyděsilo. Ale tentokrát jí všechno hned došlo. Byla připravená. Její noví bratři ji varovali: „Jednoho dne tě přijdou zatknout. Nemají rádi volnomyšlenkáře. Přivádějí je k šílenství. Žárlí na ně.“

Léa se na posteli posadí, hlavu má vztyčenou, povýšeně se usmívá. Chce, aby věděli, že je čekala, že se jich nebojí. Je silnější. Bůh si ji vyvolil. Ve všech těchhle kuffárech¹ sídlí Šajtán,² jsou to obyčejné ubohé duše ztracené v temnotách. V pekle budou vystaveny nejhorším útrapám, zatímco ona bude osvícená nejvyšším Světlem, tak bílým, tak jasným a tak zářivým, že všechny ty psy oslepnou.

Do pokoje vpadne šestice mužů se zahalenými tvářemi, vytáhnou ji z postele a násilím jí na hlavu nasadí nějakou kuklu. Léa se ocitne v naprosté tmě. Už ani neslyší vzdálené výkřiky rodičů, které se mísí s jejich pláčem. Otcův pláč ji na okamžik dojde. Nevzpomíná si, jestli ho za celých šestnáct let svého života vůbec kdy slyšela plakat. Ale netrvá to déle než vteřinu. Varovali ji, že ji Alláh bude zkoušet, musí mu dokázat, že Ho miluje víc než své rodiče, víc než svůj vlastní život.

¹ Kuffár je v současné francouzštině již zavedený pojem, původem z arabštiny, který označuje člověka, který není muslim, a je tudíž z tohoto pohledu „nevěřící, odpadlík“ [pozn. překl.].

² Satan.

Nesmí se nechat zviklat Šajtánem, který vstoupil do otcova těla, aby ji svedl z cesty a odchýlil od její víry. Bůh si ji vyvolil.

Vyvedou ji ven, nechají nastoupit do auta – určitě to bude dodávka –, které plnou parou vyrazí vpřed. Léa neví, kam ji vezou, ale přesto je klidná, vyrovnaná, má čistou hlavu. A prázdný žaludek. Slyší, jak ti muži mezi sebou mluví v jednoslabičných větách. Na tom ale pramálo sejde. Hlavou jí jde jediná věta: „Rozhodně tě pomstíme.“ Nic těm zasraným kuffárům, co chtějí pokálet všechno muslimské, neřekne. Bratři měli pravdu: oni na ně žárlí. Pod kuklou se duší, ale nic takového ji nemůže ohrozit, nic ji nezlomí. Můžou jí vyhrožovat, jak budou chtít: vězením, pastákem, diagnostákem... Ví, že zatčení je zkouška, kterou chce Alláh posílit její víru. Jednoho dne se přidá k Dáeši,³ ví to, cítí to. Tam ji bude někdo doopravdy milovat. To oni si ji vyvolili.

Paul a Marie stojí uprostřed obývacího pokoje, přihloupale zírají kamsi do daleka. Okolo se právě prohnalo tornádo. Necelých deset minut stačilo k tomu, aby se jim změnil celý život. Ze dveří jejich domu, které prorazilo beranidlo speciální protiteroristické jednotky GIGN, zbyla na podlaze v chodbě jenom hromada dřeva. Jejich dcera je pryč, černá dodávka s tmavými skly ji odváží neznámo kam. Hotová noční můra. Policisté jsou stále ještě uvnitř. Prohledávají úplně všechno, jsou v pokoji u Léy i u Franka, jejího mladšího bratra, který se běžel schovat k mamince a zavrtal se jí hlavou mezi kolena... Taky zásuvka s Mariiným spodním prádlem leží vysypaná na podlaze. Na zemi v kuchyni je rozsypaná krabice cereálií. Někdo odnáší pryč počítače. Byt je jedno velké rozbordelené skladiště. A pak těch šest zakuklených mužů zmizí stejně rychle, jako se objevili. Léini rodiče se ocitají uprostřed ničeho.

„Jedem za nima,“ vychrlí ze sebe Paul.

Bez přemýšlení nastoupí do auta a zamíří na dálnici směr Paříž. Malého ještě rychle stihnou dát k sousedce. Kde je Léa? V letadle? Ve

³ Dáeš je arabská zkratka pro Ad-Daula al-Islámíja fi l-Iráq wa š-Šám, tj. Islámský stát v Iráku a Levantě. V západních médiích se používá zkratka ISIL (Islamic State in Iraq and Levant).

vlaku? Pořád v té policejní dodávce? Marie se na to přece ptala... Co jí vlastně odpověděli? Není schopná si vzpomenout. Stále před sebou vidí jenom jejich drsné oči, které jako by říkaly: žádné emoce, žádný soucit, děláme svoji práci. Najednou se jí vybaví tahle slova:

„Jeďte na prokuraturu. Zeptejte se na protiteroristickém. Nejdřív za osmačtyřicet hodin...“

„Protiteroristické?“

Tohle slovo jí v hlavě zní jako ozvěna.

„Proč za čtyřicet osm hodin?“ zamumlala.

„Dřív ji nepustí. Budou ji vyslýchat... Říkali něco o terorismu,“ odpověděl jeden ze zakuklenců.

Paulovi se podařilo získat více informací:

„Léa je podezřelá z přípravy nějakého atentátu, Marie... Atentát... Zbraně...“

To byla jediná věta, kterou ze sebe dostal.

Marie obrátí hlavu k manželovi, který řídí. Má zarudlé oči plné krve. Je jí zle, ohromně se bojí, že se zhroutl ještě dřív, než dojedou do Paříže. Kdo Léu ochrání? Kdo se postará o Franka? Bude mu teprve osm... A co když Paul umře dřív, než se zase sejdou? Dva infarkty během tří let nejsou dobré znamení. Najednou pochopila rčení „umřít žalem“.

Stále se jí vracejí obrázky její dcerky: jak ještě před pár dny tancovala, a dokonce ochutnávala šampaňské v kempu, kde trávili dovolenou. Copak je možné si představit, že už tehdy byla s „nimi“ ve spojení a připravovala nějaký atentát? Na ohňostroj 14. července si oblékla ty svoje krásné bílé šaty s holými zády... Marie je docela přísná matka, ale tentokrát měla radost, když viděla, jak její dcera flirtuje s chlapci z kempu. Dokonce i Paul nad tím přimhouřil oči. Ulevilo se jim: ta záležitost s videi ze Sýrie, která policie objevila v Léině počítači, už je minulostí, už se nemuseli ničeho obávat... A najednou, sotva se vrátili, hned z rána se všechno naráz zhroutilo! Léa stále zůstala v kontaktu s teroristou, který připravoval atentát někde ve Francii. Atentát... Toho člověka sledovali dvacet čtyři hodin denně. K ní se dostali za pár vteřin.

„Věděla o tom?“ hlesla Marie.

Paulovi se zdá, jako by telepaticky sledoval její myšlenky. Odpoví:

„Když se bavíš s teroristou, tak přece poznáš, že to je terorista, nebo ne?“

Marie raději dál setrvává ve své nejistotě. Pomyšlení na to, že její malá Léa věděla, kdo je Abú Kobra, je až příliš těžké. To bylo to jméno, které policista před Paulem řekl.

Zavolala jejich advokátovi, který se snažil mluvit rychle:

„Jestli jste už v Paříži, tak se někde ubytujte. O Lée se teď nic nedozvíme. Policejní složky nekomunikují, to patří k jejich práci. Chtějí se dostat dál do struktur. Zajímá je Abú Kobra, ne Léa. Navíc to vypadá, že byl nejspíš v kontaktu se Cvokem Bumbumem.⁴ Nebudou se s ní mazlit, ale rozhodně s ní nebudou zacházet špatně. Všechno závisí na tom, jak bude spolupracovat. V každém případě musí pochopit, do čeho šlápla... Vybalte si věci a odpočiňte si. Ozvu se vám, jakmile dá vyšetřující soudce povolení. Ale určitě Léu nepropustí dřív než za tři dny.“

Cvok Bumbum? Doktor Vrebot to jméno vyslovil se vši vážností. Marie skoro vůbec nic nechápe. Ale dál se ptát nechce, protože ví, že s každou další advokátovou odpovědí by se její úzkost jen stupňovala. Přesto sama sebe přistihne při tom, jak tiše říká:

„A budu mít právo jít s ní k soudci na výslech?“

„Ne. To bych se divil. Víte, madame, vaše dcera udržuje styky s teroristou, ne s nějakým zlodějíčkem.“

„Jistě, pane doktore... A ten soudce rozhoduje o čem?“

„O uvalení vazby, nebo o umístění do diagnostického ústavu pro nezletilé. Čemu byste dala přednost?“

„Já nevím,“ váhá Marie, „nevidím mezi tím moc velký rozdíl.“

Po chvíli pokračuje:

„Diagnostický ústav!“

To slovo „diagnostický“ jí trochu uklidňuje.

Marie poděkuje a zavěsí, protože se jí třese ruka. Paul advokátovy odpovědi sice neslyšel, ale jeho tvář se přesto zasmušila.

⁴ Francouzská verze facebookové přezdívky teroristy Tewffika Bouallaga zní Touftouf le Ouf [pozn. překl.].

Léu dovedli do vyšetřovací místnosti. Kolem dokola ji obestoupili nějací muži. Budou si hrát na hodnýho a zlýho policajta jako v televizním seriálu? To by ji docela pobavilo. Má nad nimi tak moc navrch. Oni si myslí, že na ni udělají dojem, že jí naženou strach. Vidí jenom to, že je mladá, ale nechápou, že není sama. Stojí při ní její bratři a sestry. Dokonce i teď, v téhle chvíli, v téhle místnosti, jsou s ní, v ní. Nikdy není sama. Cítí podporu, kterou jí její bratři a sestry posílají. Kvůli nim necouvne. Varovali ji, vysvětlili jí, jak ji tahle ďábelská stvoření budou mučit: „Odvezou tě na nějaké místo, o kterém nikdo neví, kde je. Tvoji rodiče nebudou vědět, kde jsi. Svléknou tě do naha. Budou tě prohledávat, aby tě ponížili. Ty ale zatneš zuby a nic neprozradíš. Protože víš, že tě takhle zkouší Šajtán. Půjdeš po cestě Alláhově a všechno dobře dopadne. Neřekneš ani slovo. Uvidíš, jak jsou ve skutečnosti zranitelní. Tváří v tvář tvému mlčení budou úplně malincí. Nebožáci. Fízlové.“

Léa zvedne hlavu, na tváři má pohrdavý úsměv. Neslyší, co jí říkají. Neposlouchá otázky, které jí kladou. Nedívá se na fotky, které jí ukazují. V jejím nitru se stále ozývá pouze hlas jejího bratra: „Budou ti ukazovat fotografie. Poznáš nás, ale abys to nedala najevo, musíš se dívat jen na roh papíru. Oni si ničeho nevšimnou, protože Alláh je osleplí.“ I v tomhle měli pravdu. „Řekni jim, že tímhle to nekončí. Že jsme pyšní na naše hrdiny, kteří přinesli nejvyšší oběť a dostalo se jim za to odměny, a že brzy přijde řada na nás, *in šá Alláh*.⁵ Vymýšlejí různé léčky, ale nevědí, že nejlepším strategem je Alláh. Nezapomeň, že urazili naše mudžahedíny. Že pošpinili duše našich mučedníků. Nechali jsme se ponížít jejich zákony, které zakazují naši víru. Budeš trpělivá a dočkáš se, že tě Alláh vysvobodí. Oprostíš se od dunjá;⁶ vykašli se na všechno pozemské. Chytila ses pevně pouta, které se nikdy neutrhne. Patříš teď mezi prozřetelné. A nikdy nezapomeň: my milujeme smrt víc, než

⁵ „Dá-li Bůh.“

⁶ Doslova pozemský svět, který pro radikály nemá žádnou cenu.

mají oni rádi život. Takže vždycky vyhrajeme. *Alláhu Akbar, ad-Daula al-Islámíja baqíya.*⁷

Tyto věty se jí znovu a znovu ozývají v hlavě jako mantra.

Během tří denního vyslychání i při slyšení před protiteroristickým tribunálem je na sebe Léa hrdá. Ničeho se nebojí. Nic neprozradila. Je bojovnice, válečnice, mudžahedínka. Tohle je její džihád, nikdo ji nesvede z cesty. Mohou se o to snažit, ale ona je silnější než celý zbytek světa. Nepodaří se jim donutit ji, aby promluvila. Vybral si ji Bůh.

⁷ „Bůh je veliký, Islámský stát přetrvá.“ Pojem *baqíya* se objevil v komuniké Abú Muhammada al-Adnaního vydaném v roce 2011 a nazvaném *Islámský stát samozřejmě přetrvá (baqíya)*: „I kdyby se veškerá politická moc kuffárů spojila proti nám, [...] Islámský stát přetrvá! *Baqíya*, navzdory smečkám psů, aliancím a spojencům! *Baqíya*, navzdory vašim jednotkám a zbraním! *Baqíya*, navzdory vašim léčkám, úskokům a spiknutím! *Baqíya*, navzdory vašemu hněvu, odporu a nenávisti! *Baqíya*, navzdory vaší pýše!“ O rok později, v červenci 2012, použil vůdce Islámského státu Abú Bakr al-Baghdádí tento termín znovu a učinil z něj heslo celé organizace.

Nadia

Nadia trpělivě čeká na své zavazadlo. Letadlo přistálo před dobrými dvaceti minutami a ona je ještě pořád v příletové hale. Připadá jí nějaká malá a špinavá. Jde na toalety, kde ji do nosu praští zápach. V Montrealu bylo všechno čisté. Tady to smrdí močí. Možná se jí jen nechce zpátky domů. A to se jí přitom vůbec nechtělo odjíždět... S ohledem na všechny ty francouzské rodiny, které žijí v neustálém strachu a napětí, jí přišlo skoro jako zrada, když nahrávala do hlasovky zprávu o své nepřítomnosti a nastavovala automatickou odpověď v mailu. Jak si může vzít dovolenou, když ti mladí odjíždějí na smrt?

Její tělo ovšem rozhodlo za ni: houser v červnu a zablokovaná šíje v červenci ji přesvědčily. Potřebovala si vydechnout, aby mohla zase nastartovat. Síly ostatně docházely celému jejímu týmu. A to nejen kvůli spoustě hodin strávených v práci, tížily je také slzy rodičů těch dětí. Týden co týden, večer co večer, neděli co neděli se objevil nějaký otec nebo matka, kteří přišli oznámit, že jejich dítě odjelo směrem k Dáeši... Rytmus se sice nezrychloval, ale rozhodně ani nezpomaloval, byl setrvalý.

Když se vrátila zpět do příletové haly, konečně zahlédla na pásu svůj červený kufr. Jde si pro něj a až v této chvíli našuká bezpečnostní kód na svém pracovním telefonu, který měla vypnutý celé tři týdny. Síť Bouygues ji vítá. A hlasová schránka hlásí, že je plná. Nadia moudře uloží telefon do kabelky a zamíří na stanoviště taxíků.

Když usedne na zadní sedadlo, slyší, jak telefon zvoní. Mechanicky stiskne malé zelené tlačítko:

„Haló, Nadio, jste to vy?“

„Ano, jsem to já...“

„Díky bohu... Léa chtěla spáchat atentát. Tady Marie, pamatujete se, Marie...“

Nadie se vybavují tváře sirotčích matek, jedna za druhou, jako by je nikdy neopustila. Říká jim tak, všem těm matkám, které ji loni na jaře kontaktovaly, když zjistily, že se jejich dítě dostalo do styku se sítí džihádistů. Marie, Marie... Léa... Ať se snaží soustředit, jak chce, nic jí to neříká. Na otce si vzpomene snáz, protože těch, kteří by si všimli prvních příznaků radikalizace u svých dětí, není tolik.

„Marie, pamatujete se? Byla jsem na posledním semináři v červenci, jen z preventivních důvodů. Vypyťovala jsem se vás. Léa konvertovala hodně rychle a drsně... Vysvětlovala jste rozdíl mezi islámem a radikalismem. Nevyznám se v Paříži... Posílala jste někoho, aby mi to pomohl najít...“

„Aha! Ano, samozřejmě, Marie!“

Tuhle ženu, která dorazila z nějakého bretaňského městečka, si Nadia pamatuje. Působila hodně vyděšeně a byla přesvědčená, že se určitě ztratí, takže Nadia radši poslala Samiu ze svého týmu, aby ji vyzvedla přímo na nádraží. Vypadalo to, že snad nikdy nevytáhla paty ze své vesnice. Poslouchala, dělala si poznámky a neřekla při tom jediné slovo. Nadia si z toho vyvodila, že ji její vysvětlení uspokojilo: její dcera nebyla naverbovaná, ale jenom konvertovala...

„Proč mluvíte o atentátu?“

„Protože to je pravda! Léa byla celé léto v kontaktu s nějakým teroristou! A my o ničem neměli ani tušení... Když jsem se vrátila z toho semináře, všechno jsem manželovi vysvětlila. Rozhodli jsme se, že o tom řekneme policii. Víte, on má Paul díky svojí práci na policii známé. Asi si to nepamatujete, ale dělá u hasičů. Řekli jsme jim: Situace je taková, že Léa nevykazuje znaky nějaké velké radikalizace, nejspíš zkrátka jenom konvertovala, ale Paul u ní v počítači našel džihádistická videa. Byla to ta, o kterých jste mluvila na semináři. Víte, to slavné *19HH*.“⁸

⁸ *19HH* je název nejrozšířenější nahrávky islámských radikálů, jejímž prostřednictvím se snaží nalákat do svých řad nové členy. Video se vyznačuje vysokou mírou profesionality a manipulativnosti. Jedná se o jedno z nejpersvědčivěji natočených propagandistických videí.

„Ano, rozumím...“

Nadia strávila celé měsíce nad Abú Tálíbem, když ta jeho videa podrobně studovala a vysvětlovala je rodičům. Bylo to, jako by jí někdo připomenul starého známého. Nejrady by se vrhla k internetu, aby zjistila, co nového se mu zase podařilo během srpna vymyslet. Tohle je totiž šéf všech manipulátorů. Velice inteligentní, v každé větě kombinuje pravdu se lží a jeho seriál neobsahuje jedinou násilnou scénu. Loví mladé lidi na třpytku spásitelské role: zachraňovat děti zplynované Baššárem Assadem, zachraňovat svět před komplotem sionistických společností, zachraňovat lidské jedince před silami zla a tak dále. A přitom průběžně hledá individuální důvody, proč by ten či onen měl do Sýrie odjet.

„Tak jsme všechno vypověděli na policii. A protože oni ty videa neznali, tak jsem jim to vysvětlila tak, jak jste nám to...“

„Marie, jste úžasná...“

„No, ještě že jsem tehdy přišla na ten seminář... Vyděsilo je to a řekli, že ten člověk je nebezpečný... A pak nám poradili, abysme i tak na tu dovolenou jeli, a slíbili, že nás budou sledovat. Všechno máme pod kontrolou, prohlásili. Takže jsme s Paulem vzali děti a v klidu jsme všichni odjeli. Zarezervovali jsme si bydlení v kempu u moře dole na jihu. Všechno probíhalo hladce. Dokonce jsme si mysleli, že Léa s islámem skončila: pila alkohol, flirtovala... Úplně jsme to pustili z hlavy, chápete to, Nadio, úplně jsme na to zapomněli. Říkala jsem si, že jsem se trápila pro nic za nic a že jsem prostě taková máma kvočna! A pak, když jsme se vrátili, nám vyrazilo dveře do bytu protiteroristický komando. Léu ještě pořád nepustili. Říkali, že chtěla spáchat nějaký atentát, Nadio, chápete to?“

„Atentát na francouzském území? Neříkali kde?“

„V nějaké synagoze, Nadio! V synagoze! Já vlastně ani nevím jak... Moje dcera a atentát... Je to možné, Nadio, řekněte mi, je to možné? Ale jak? Proč?“

Nadia by nejrady byla s ní a pevně ji objala. Kolikrát už v „kavárně u osiřelých“, kde se všichni společně scházeli, dokázala gesta nahradit slova. Matky a také pár otců si rychle začali tykat a instinktivně se objímat, aby si vzájemně dodali sílu. Tiskli jeden druhého v náruči.

Byli chudí i bohatí, ateisti i katolíci, pár muslimů, jeden nebo dva židi, Pařížani i lidé z venkova, ale tady, v téhle kavárně, byli všichni stejní.

„Kde jste, Marie?“

„Dvě hodiny od Paříže.“

„Právě jsem přiletěla. Odložím si doma zavazadla, dám si sprchu a potkáme se na prokuratuře. Máte zarezervovaný nějaký hotel?“

„Ne, jsme domluvení s Cathy, budeme u ní.“

„S maminkou od Salomé?“

Cathy byla žena, která na samém počátku dodala Nadie nejvíce odvahy. Když u své dcery odhalila první známky indoktrinace, nikdo jí nevěřil. Na komisařství ji poučovali o morálce, jako by to byla ona, kdo se nedokáže vyrovnat s tím, že se z její dcery stala muslimka. Trochu to ovšem pravda byla... Tahle praktikující židovská rodina nebyla dvakrát nadšená tím, že by jejich dítě mělo konvertovat k islámu. Ale Cathy měla pravdu: tady nešlo o konverzi, ale o začátek indoktrinace. Svou dceru ochránila vlastníma rukama, sama, celému světu navzdory: úřady v ní viděly islamofobku, rabíni ji považovali za špatnou matku a tak dále. A zatímco vedla svůj osamocený boj, její rodina se dohadovala, kdy se má provádět modlitba za mrtvou, která se odříkává, když dítě opustí židovskou víru...

„Ano, přesně tak, jinou Cathy neznám...“

„Skvělé, potkáme se tam.“

Nadia spokojeně zavěsí: židovská matka nabízí přístřeší matce dívky, která se chystala spáchat atentát na synagogu. Takovéto mezilidské vazby jí v jejím boji pomáhají. Život je silnější než smrt, o tom není pochyb... Proč a sakra hlavně jak mohl někdo dostat Léu přímo v prázdninovém kempu? Bylo to poprvé, kdy se někdo z těch mladých, kteří chtěli odjet do Sýrie, chystal spáchat atentát proti Francii.

Léa se chystá spáchat ve Francii atentát na synagogu. Inčs se už třikrát pokoušela připojit k islámským bojovníkům v Sýrii. Hanane se ze Sýrie podařilo uprchnout. Alí a Auda chtěli i s miminkem odejít do „svaté země“. Charlotta má konečně pocit, že ji její noví „bratři a sestry“ milují jako nikdo jiný na světě. Aida byla hrdá na svého manžela, který se měl stát mučedníkem. Brian by nejraději zničil všechny, kdo smýšlejí jinak než on. A také Nadia, která se svým týmem hledá cesty, jak jim pomoci. Život po Dáeši je velice poutavý, emotivní a ze skutečných zážitků autorky vycházející příběh o dětech a mladých lidech ze západní Evropy, kteří byli naverbováni agenty radikálních islámských hnutí a konvertovali k islámu. Události, na nichž jsou příběhy založeny, jsou přitom velmi čerstvé a reflektují zcela nedávnou minulost posledních několika málo let – zejména od vypuknutí konfliktu v Sýrii. Dounia Bouzarová je přední francouzskou odbornicí na problematiku radikálního islamismu a již řadu let se podílí na boji proti islámským radikálním hnutím a snaží se pomáhat jejich obětem. V posledních letech vede speciální tým, který se zaměřuje zejména na práci s mladistvými oběti islamistů na francouzském území. Žije pod neustálou policejní ochranou.

ISBN 978-80-271-0232-7

9 788027 102327

Grada Publishing, a.s., U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
e-mail: obchod@grada.cz, www.grada.cz